

ἐπ' ἀνέκλεισεν, ὁ Καπελούζος ἐπελάθετο μετὰ σπουδῆς τοῦ ἔργου του.

Δὲν ὤμιλει πλέον, οὐδ' ἐβλασφήμει.

Ἐβύθιζεν ἀπαύστως τὴν σμίλην εἰς τὸν τοίχον καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνέτριβε τὸν λίθον.

Τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας εἰργάσθη ἀδιακόπως, μόλις ὥρας τινὰς κοιμώμενος καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δροσιζὼν τὸ στόμα του διὰ τοῦ οἴνου, τὸν ὁποῖον ἔφερον αὐτῷ ὁ Κορζὺ.

Τὸ ἔργον προύχρει θαυμασίως.

Ἦδη, χαραχθεὶς τῆς ὁπῆς καὶ ἐγυρίζουσας εἰς τὸ τέρμα, ὁ τοίχος ἤρξατο νὰ κινηται εἰς τὸν κτύπον τῆς σμῆλης.

Ὀλίγας ὥρας ἔτι, καὶ τὸ ἔργον θὰ συνεπληροῦτο.

Ὁ Καπελούζος ἐσκέφθη τότε ὅτι ὤφειλε νὰ λάβῃ τὰς ἀνγκαίους προφυλάξεις.

Ἐν πρώτοις παρέβαλε τὸ πλάτος τῶν ὤμων του πρὸς τὸ τῆς ὁπῆς.

Εἶχε σχεδὸν τριῶν μέτρων πλάτος.

Ἦτο ἀρκετόν.

Ὀλίγων ὥρων ἔτι ἐργασία, καὶ θὰ ἦτο ἐλεύθερος!

Ὁ Καπελούζος ἀπέμασσε τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του διὰ τῆς χειρίδος τοῦ ὑποκαμίσου του καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος λιθίνου ἐδωλίου, κειμένου κάτωθεν τῆς ἀνοιχθείσης ὁπῆς.

Καὶ τότε ἐσκέφθη ὅτι δὲν εἶχεν ἔτι συνετελεσθῇ τὸ πᾶν!

Ἐπρεπεν ἡ ἀπόδρασις νὰ λάβῃ χώραν ἐν ὥρᾳ νυκτός.

Τὴν ἡμέραν πιθανὸν νὰ παρατηρεῖτο, καὶ τότε τὸ πᾶν ἀπώλετο!

Ἀλλὰ πῶς νὰ μάθῃ τοῦτο;

Ἐν τῇ εἰρκῇ του ἦτο πάντοτε νύχ· χάρις εἰς τὸν φανὸν τοῦ Κορζὺ ἐδυνήθη νὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου τὸν κύκλον τῆς ὁπῆς, εἰτα δέ, τούτου σθεσθέντος, ἐξηκολούθησε διὰ τῆς ἀφῆς τὸ ἔργον του. Ἄλλως τε τὸ βλέμμα του εἶχε συνειθίσει εἰς τὸ σκότος καὶ ὥς ἐκ τούτου εὐκόλως εἰργάζετο.

Ἀλλ' ὅτε θὰ ἤρξατο ἡ στιγμή ἐκείνη πῶς ἐδύνατο νὰ μάθῃ τὴν ὥραν;

Νὰ ἐρωτήσῃ τὸν δεσμοφύλακα;

Ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ εἰς πᾶσαν ἐρώτησίν του ἔμενε πάντοτε ἀφωνος.

Τί βλάπτει!... θὰ ἐδοκίμαζεν ἀπαξ ἔτι... καὶ ἂν δὲν τῷ ἀπήντα τι, τὴν τὴν χειρότερον!... θὰ ἐδραπέτευε μὲ ὅλας τὰς ἀντιστάσεις τοῦ κόσμου, οἰκδηποτέ καὶ ἂν ἦτο ἡ ὥρα... Ὁ ἀφίστό εἰς τὸν ἔλεον τοῦ Θεοῦ!

Ὅθεν ἀνέμενε μετὰ πλμῶν καρδίας τὴν ἔλευσιν τοῦ δεσμοφύλακος.

Ὅτε δὲ οὗτος ἦλθε·

— Φίλε μου, ἐτόλμησε νὰ τῷ εἴπῃ ἡδέως, δὲν μου κάνεις τὴν χάριν νὰ μου εἴπῃς ἂν ἦν νύκτα ἢ ἡμέρα;

Ἦ θαῦμα θαυμάτων! ὁ δεσμοφύλαξ ἀπῆντησεν.

— Εἰν' ἔξ ὧραι τῆς ἐσπέρας, κύριε Καπελούζε.

Ὁ Καπελούζος ἐσκήρτησεν ἐκ χαρᾶς.

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἀνεχώρησεν.

— Πρέπει νὰ φύγῃ αὐτὴν τὴν νύκτα!.. ἐψιθύρισε ὁ Καπελούζος.

Καί, γονυπετήσας, ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ὑψίστον μακρὰν καὶ ἐγκάρδιον προσευχήν.

Εἶτα δέ, ὅτε πλέον ὑπέθεσεν ὅτι ἡ νύξ εἶχεν ἀρκούντως προχωρήσει, ἔλαβε καὶ αὐθις τὴν σμίλην, ἀνέβη ἐπὶ τοῦ λιθίνου ἐδωλίου καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ὁπῆς.

Ἐν κτύπημα ἔτι καὶ ὁ τοίχος θὰ ὑπεχώρει.

Ἀλλ' αἶφνης ὁ Καπελούζος ἀπέσυρε φρικτῶν τὴν χεῖρά του.

— ὦ! εἶπεν ἔντρομος, τὰ νερά!... τὰ νερά!... θὰ πλημμυρῇσιν τὸ ὑπόγειον... Καὶ θ' ἀποθάνω, Θεέ μου!

Οὐχ ἤττον ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του.

Καὶ τοι δὲ κατέβαλεν ὑπερανθρώπους προσπάθειας, ὁ τοίχος ἀνθίστατο ἔτι εἰς τὴν ἀκατάσχετον τῶν ὑδάτων πίεσιν.

— Τί νὰ κάμω, Θεέ μου!... τί νὰ κάμω!... ἔλεγε στενάζων ὁ δυστυχής. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀνοίξῃ ἡ κατηραμένη αὕτη τρύπα

τὰ νερά θὰ μὲ παρασύρουν καὶ θὰ πνιγῶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν... εἰς αὐτὸ τὸ βρωμερὸν ὑπόγειον.

Καὶ ἔκλαιεν, ἔκλαιε πάντοτε.

— Ν' ἀποθάνω... ὄχι, δὲν θέλω!... δὲν θέλω ν' ἀποθάνω!... Ἀ! ἀναθεματισμένες καὶ τρεῖς ἀναθεματισμένες Χριστέ!... σὲ μισῶ!... σὲ βλασφημῶ!... διότι μ' ἐγκαταλείπεις!... Ἀχ! διατί νὰ μὴ ἔχω ἐδῶ τὴν εἰκόνα σου;... νὰ τὴν σπάσω, νὰ τὴν θραύσω μὲ αὐτὰ... ναί!... μὲ αὐτὰ τὰ πόδια μου!...

Φεῦ! εἶχε σαλεύσει τὸ λογικόν του.

Καὶ ἔβλεπεν ἐνώπιόν του διερχομένας λάμψεις φωτεινὰς, καὶ τὰ ὧτά του ἐδόμβουν παραδόξως, καὶ ἔπειεν ἐν τῇ παραφροσύνῃ του τοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς του, καὶ ἐδάγκανεν ἀνηλεῶς τὰς χεῖράς του, ἐξ ὧν ἐξήρχετο ἀφθονὸν αἷμα!...

Ὁ δυστυχής!

Ἀλλ' αἶφνης λάμψις τις ἐφώτισε τὸ πνεῦμά του.

Εὐτυχῆς τις ἰδέα τῷ ἐπῆλθε καὶ πάραυτα τὸ πρόσωπόν του ἐραυδρύνθη.

Συγκεντρώσας πάσας τὰς δυνάμεις του ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὴν μάχαιραν τοῦ Κορζὺ καὶ, ὀρμήσας πρὸς τὴν ὁπῆν, προσεπάθησε νὰ διαρρήξῃ δι' αὐτῆς τὸν τοίχον.

Τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἔρρεε πάντοτε ἐντὸς τῆς εἰρκῆς, ἤρξατο τότε νὰ ῥέῃ ἀφθονώτερον.

— Ἰδοὺ τί πρέπει νὰ κάμω, εἶπε... Ὁ ἀφήσω νὰ γεμίσῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ φυλακὴ μου μὲ τὰ νερά, ἐνῶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ ἦμαι πάντοτε πλησίον τῆς τρύπας... καὶ ὅταν πλέον γεμίσῃ καλὰ καὶ δὲν ἔχω φόβον νὰ μὲ παρασύρουν τὰ νερά, θὰ προσπαθῶ νὰ σπάσω τὸν τοίχον καὶ θὰ φύγω... θὰ ριφθῶ εἰς τὸν ποταμόν... καὶ ἂν μ' ἀφήσῃ ὁ Θεός, ἄς μὲ πάρῃ ὁ διάβολος!...

Καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐξεδύθη καὶ ἐπερίμενε.

Ἐπείτα συνέχεια.

## ΣΙΩΠΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΕΙΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΥΠΟ

FERNAN CAVALLERO

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ζ'

Ἡ ἐπισημότης.

Δέκα ἔτη παρήλθον ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ κατοικίᾳ, ἐνθα, εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφίξιν των, ὁ ταγματάρχης μετὰ τῆς συζύγου του, εὐτυχὸν φιλοφρονεστάτης ὑποδοχῆς. Ἡ οἰκονομικὴ θέσις των ἐβελτιώθη. Ὁ δὲ Ἄνδρέας ἐκληρονόμησε θεῖόν του τινὰ θανάοντα ἐν Ἀμερικῇ· ἀπεσύρθη δὲ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐπέδωκε εἰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις, ὧν ἡ ἐκβάσις ὑπῆρξεν εὐτυχῆς. Ἐγένετο ἀστυνόμος καὶ ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπαρχιακὸς ἀντιπρόσωπος· κατέστη, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐπισημότης καὶ ὁ τύπος τοῦ νεωτερίζοντος, ἀνθρώπου δηλαδὴ πομπωδῶν λέξεων, ἀνευ οὐδεμιᾶς σημασίας· ζηλωτῆς ἀπόστολος τῆς ἠθικῆς, ἐνθερμος ὁπαδὸς τῆς φιλανθρωπίας, ἀμειλικτος διώκτης τῶν δεισιδαιμονίων, ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ὁποίων κατέτασσε τὴν τήρησιν τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν ἑορτῶν. Ἰερεὺς τῆς θεᾶς Λογικῆς, ἀρχιερεὺς τοῦ Θετικισμοῦ, μέγας διδάσκαλος τοῦ ἀτομισμού, καθηγητὴς τῶν εὐγενῶν νέων τεχνῶν, τῆς περιφρονήσεως δηλαδὴ καὶ ὑπεροφίας, ἀξίος ἀρχιτέκτων τῆς σημερινῆς θέσεώς του, οὐδὲν τέλος ἔλειπεν ἐκ τοῦ νεωτερίζοντος τούτου τύπου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὁ Σολομών των δικαστῶν τῆς συνδιαλλαγῆς, καὶ ὁ Δημοσθένης ἐταιρείας προσφάτως ἰδρυθείσης πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ κατασκευάσῃ διώρυγα, ἥς τὰ θεμέλια εἶχον τεθῇ καὶ δὲν ἔλειπε πλέον ἢ τὸ ἀναγκαῖον χρῆμα ὅπως ἀποτελεσθῇ, καὶ τὸ ὕδωρ ὅπερ θὰ διοχετεύετο.

Δὲν ἀξιῶμεν νὰ προσωποποιήσωμεν τὴν ἐποχὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ δὲ Ἄνδρέα, ἀλλὰ τὴν ἐπιρροὴν τῆς. Διότι εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐν ἄλλαις περιστάσεσι θὰ ἦτο ὁ προεξέχων φρουρός τῆς μισαλλοδοξίας, καὶ ὁ φύλαξ Κέρβερος τῆς εἰσαγωγῆς παντὸς χρησίου νεωτερισμοῦ.

Χάρις εἰς τὸ πλεονέκτημα ὅπερ κέκτηνται αἱ εὐγενεῖς ψυχαί, τοῦ νὰ μὴ καταβάλλωνται ὑπὸ τῶν συμφορῶν καὶ νὰ ἵστανται ὑπεράνω τῶν ὀρμητικῶν αἰσθημάτων, ἡ Ροζαλία ἀπῆλause τὴν φύσικὴν γαλήνην καὶ ἡσυχίαν τοῦ πνευματικῆς τῆς.

Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν αὐτὴν εὐτυχῇ, ἐὰν ὁ σύζυγός της δὲν μετεχειρίζετο αὐτὴν βαναύσως, ὑπερηφανεύμενος καθ' ἑκάστην διὰ τὴν καλὴν θέσιν του, διὰ τὴν εὐδωσιν τῶν ἐπιχειρήσεών του, ὡς καὶ διὰ τὴν γενικὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποῖαν κατάρθωσε νὰ ἐκλύσῃ, ἀλλ' ἴσως τούτων ἐνεκεν μετεχειρίζετο τὴν πτωχὴν σύζυγόν του μετὰ σκληρότητος καὶ ὑπεροφίας αὐξανούσης ὁσημέραι.

Ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων του, ἅτινα ἡ Ροζαλία ἐθώπευε πολὺ, ἦτο τὸ διηνεκές θέμα τῶν παρατηρήσεών του καὶ ἡ ἀφορμὴ

Σ. Τ.



νὰ ἐπαναλαμβάνη ἀκαταπύστως τὴν φράσιν του: Δὲν ἔξερεις τίποτε. Πολλάκις ἡ Ροζαλία ἐκκλιεν ἀκούουσα αὐτήν, ἄλλοτε τὴν ὑπέφερεν ὑπομονητικῶς· οὐδέποτε ἀντέλεγε, σκεπτομένη ἐνδομύχως ὅτι ἦτο φυσικώτατον ὁ σύζυγός της νὰ φρονῇ καὶ φέρηται οὕτω, καθ' ὅσον ἐγνώριζε πλεῖστα, ἐνῷ αὕτη οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζεν ἢ νὰ ράπτῃ καὶ νὰ προσεύχεται.

Πόσον εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐμφυτος ἀρετὴ ὡς καὶ ἡ ἀθωότης ἀγνοεῖ ἐαυτήν! Ὁ καιρὸς ὅμως ἐπέπρωτο νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν δὸν Ἀνδρέαν πόσα γνωρίζει ἡ γυνή, ἥτις ἐδιδάχθη νὰ εἶναι χριστιανὴ καὶ πόσον εἶναι προτιμότεραι αἱ ταπειναὶ ἀρεταὶ τῶν ἐγωϊστικῶν.

## Η'

### Ἡ δωρεὰ αἰτίας θανάτου.

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ Ροζαλία ἐδίδασκε τὴν κόρην της, ἥτις ἦτο φρόνιμον παιδίον ὡς ἡ μήτηρ της, πᾶν ὅτι ἐγνώριζε, δηλαδὴ νὰ προσεύχεται καὶ νὰ ράπτῃ, εἰσῆλθεν ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν της.

— Μητέρα, τῇ λέγει δεικνύων αὐτῇ τεμάχιον χάρτου, ἰδὲ τὴν σελίδα αὐτήν, ἐγγράφη ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα ὅτε ἦτο μικρός.

Ἡ Ροζαλία ἔλαβε τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου καὶ ἀνέγνωσε μετ' ἐκπλήξεως: Μὴ μεριμνᾷς διὰ τὴν αὖριον, δὲν εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν ἴδῃς.

Εἰς τὸ τέλος τῆς σελίδος ἦτο ἐρυθρὰ καὶ αἱματοβαφὴς ἡ ἡμερομηνία 19 Μαρτίου 1840, μετὰ τῶν λέξεων αὐτῶν: «Ἐγγράφη παρὰ τοῦ Ἀνδρέα Πενάλτα». Κἄτωθι τούτου ἦτο γεγραμμένον διὰ χειρὸς τῆς δόνα Μαριάννας: — τοῦ θύματος ἐκεῖνου τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀτιμωρήτου ἐγκλήματος — ἡ μοναδικὴ διαθήκη της: «Ἡ Μαριάννα Περὲξ ἀφίνει τῷ πρωτοτόκῳ ἐγγόνῳ της τὴν ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ χρηματικὴν ποσότητα ὡς ἀνάμνησιν».

— Ποῦ εὖρες τὸ χαρτίον αὐτό; ἡρώτησεν ἡ Ροζαλία διὰ φωνῆς τόσον παρὰδόξου καὶ τεταραγμένης, ὥστε τὰ τέκνα της τὴν παρετήρησαν πεφοβισμένα.

— Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρός μου, εἰς τὰ ἄχρηστα χαρτιά, ἀπήντησε τὸ παιδίον.

Ἡ Ροζαλία κατέστη πελιδνὴ, ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἴυρε τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, καὶ ἐκλείσε τὰ παρκαθυρόφυλλα διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Τὸ πρὸ δέκα ἐτῶν ἀποκρύπτει τὸν δολοφόνον τῆς μητρός της κάλυμμα κατέπιπεν ἡδὴ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της· τὸ φοβερὸν αὐτὸ μυστικὸν ἐξήρχετο τῆς σκιᾶς· τὸ θῦμα ἐδείκνυν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ τὴν αἱματώδη ἡμερομηνίαν ἐπὶ ἐγγράφου ἀποδείξεως, τηρουμένης μετὰ τοῦ κλαπέντος ἀργυρίου· τὸ ἐγγράφον αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ κλέπτου καὶ δολοφόνου καὶ ἢ ἐγγράφος αὐτῇ ἀποδείξις εὐρίσκετο εἰς χεῖρας τοῦ συζύγου της!

Ἡ Ροζαλία κατέπεσεν ἐπὶ καθέδρας τινὸς καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐντὸς τῶν χειρῶν της. Ἐμεινεν οὕτω τρεῖς ὥρας, ἀκίνητος ὡς ἡ Ἐκπλήξις, ψυχρὰ ὡς

τὸ πτώμα, ἐν ᾧ τὸ αἷμα ἔπαυσε νὰ κυκλοφορῇ, ἄφωνος, ὡσεὶ προσεβλήθη ὑπὸ παρὰλυσίας.

Κατὰ τὴν πρώτην ὥραν δὲν ἐσκέπτετο, διότι τρομερὰ σκοτοδινίαις κατέλαβε τὸν νοῦν της. Κατὰ τὴν δευτέραν, ἡ ἀπελπισία ἐτάρασσε τὴν ψυχὴν της, ὡς ὁ λέων ἐν τῇ φωλεᾷ του μὴ εὐρίσκων διέξοδον καὶ ζητῶν αὐτὴν διὰ τῶν βρυχηθμῶν του. Κατὰ τὴν τρίτην, ἐνεφανίσθη ἐμβριθὴς καὶ σοβαρὰ, ἡ Σκέψις, ὀδηγοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν χριστιανικὴν μετριοπάθειαν καὶ διὰ τῆς ἐτέρας τὴν ἀνθρωπίνην φρόνησιν, ἐκείνην μὲν μετὰ τοῦ χαλινοῦ της, ταύτην δὲ μετὰ τοῦ κατόπτρου της. Ἡ χριστιανὴ τότε, ἡ μήτηρ καὶ ἡ σύζυγος ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀνέκραξεν: «Εἰς Σὲ ἀνήκει, σῶτερ καὶ κριτὰ ἡμῶν, ἡ δικαιοσύνη! Εἰς Σὲ ἡ ἐκδίκησις!»

Ἡ γέρθη ἀποτόμως, ἤναψε κηρίον, ἔκαψε εἰς τὴν φλόγα του, διὰ χειρὸς εὐτόλμου, τὸ κατήγορον ἔγγραφον, καὶ ἐρίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Μετ' οὐ πολὺ ἀφίχθη ὁ σύζυγός της· ἡρώτησε δὲ αὐτήν, μετὰ τῆς συνήθους τραχύτητός του, διατὶ ἠθύρα ἦτο κεκλεισμένη.

Ἡ δυστυχὴς Ροζαλία, ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ δολοφόνου τῆς μητρός της, αἰσθανομένη δὲ αὐτὸν πλησίον της, κατελήφθη ὑπὸ φρικώδους τρόμου, καὶ ἀπεκρίθη, ἔχουσα συνεσφιγμένους τοὺς ὀδόντας, ὅτι ἦτο ἀσθενής.

Ὁ σύζυγος ἀπεμακρύνθη ὀργίλως· οὔτε ἀσθενὴς κἂν τῇ ἐπέτρεπε νὰ εἶναι!

Ἡ Ροζαλία ἔμεινεν ὀκτῶ ἡμέρας κεκλεισμένη ἐν τῷ δωματίῳ της, καὶ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ ὅπως τὴν ἴδῃ, οὔτε εἰς τὰ τέκνα της. Ἐπροφασίζετο σφοδρὰν κεφαλαλγίαν, ἀλλὰ πραγματικῶς ἔπραττε τοῦτο διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὸ φοβερὸν μυστικόν, ὅπερ ἐκείνη ἤθελε νὰ κρύψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της, τῇ διαφύγῃ ἐν μέσῳ τῶν ἀπελπιστικῶν κραυγῶν της.

Ἐπεθύμει νὰ μείνῃ βωδὴ, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπεράσισε νὰ ἀδυνατίσῃ τὸ σῶμα της διὰ τῆς νηστείας καὶ τῶν δακρύων, καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἠθικὰς δυνάμεις διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς φιλοστοργίας πρὸς τὰ τέκνα της.

Ὅτε ἡ γέρθη καὶ ὁ σύζυγός της εἶδεν αὐτήν τὸ πρῶτον ὀπισθοδρόμησεν ἔντρομος, καὶ εἶχε δίκαιον. Ἡ κόμη τῆς νεαρᾶς μητρός ἦτο κατάλευκος. Αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν κατίσχυναι ἐκ τῆς ἀδυναμίας, πελιδναὶ ἐκ τῆς πρασίνου ὠχρότητος τοῦ ἱκτέρου. Οἱ ἀπλανεῖς καὶ ἐντὸς τῆς κόγχης τῶν βεθυθισμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστιλβον πυρέσσοντες ἐν μέσῳ φαιοῦ κύκλου.

— Εἶναι βέβαιον, τῇ εἶπεν, ὅτι εἶσαι ἀσθενής καὶ πολὺ ἀσθενής μάλιστα, πρέπει νὰ ὑπέφερες πολὺ.

— Πολύ, ἀπεκρίθη ἡ ὑπομονή.

— Καὶ διατὶ δὲν ἐκάλεσες ἱατρόν; ἡρώτησεν ὁ σύζυγός της ἀνυπομόνως· δὲν ἔξερεις τίποτε, οὔτε νὰ περιποιηθῇς τὸν ἑαυτὸν σου ὅταν ὑποφέρῃς.

Ἡ μάρτυς ἐπέζησεν ἀκόμη ἐν ὀλόκληρον ἔτος ἔχουσα ἐν τῇ καρδίᾳ τὴν φρικώδη

πληγὴν της, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀνακουφίσεως ἢ ὅτι ἦτο θνητὴ.

Ἡγωνίζετο ὀλόκληρον ἔτος νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν τάφον, πλὴν ἡ ζωὴ δυσκόλως ἐγκαταλείπει τὸ σῶμα κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος.

— Τί ἔχει ἡ σύζυγός σου; ἡρώτων τὸν δὸν Ἀνδρέα Πενάλτα οἱ πολυάριθμοι φίλοι του.

— Ἰκτερον, ὅστις κατατρώγει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμά της, ἀπήντα, οἱ ἱατροὶ τῇ ἔδωκαν πολλὰ φάρμακα, ἀλλ' οὐδὲν τὴν ὠφέλησε, καὶ ὁμως φροντίζω τόσον δι' αὐτήν.

Καὶ ὅτε ἦτο μόνος μετὰ τῆς συζύγου του, τῇ ἔλεγεν: «Ὁ ἱατρὸς ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας καὶ ὅτι σὺ οὐδὲν τῷ λέγεις. Δὲν ἔξερεις τίποτε, οὔτε νὰ ἐξηγήσῃς ἀπὸ τί πάσχεις.

Ἐπὶ τέλους τὸ πέμπτον αὐτὸ θῦμα τοῦ ἐγκλήματος κατέπεσε λίαν ἐξασθενησάν. Οἱ ἱατροὶ, πληνηθέντες, ἐσταύρωσαν τὰς χεῖρας, ὡς τὸ μόνον καταφύγιον. Ἡ ὥρα τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεως ἐφῆσεν· ὁ ἱερεὺς ἔχυσε δάκρυα καὶ ἐπεδαψίλευσε τὰς παρηγορίας τοῦ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς θνησκούσης.

Ἐτοιμον νὰ ἐμφανίσθῃ πρὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Θεοῦ, ὅτε ἡσθάνθη ὅτι δὲν τῷ ἀπέμενον ἢ ὀλίγαι στιγμαὶ ζωῆς, τὸ εὐγενὲς θῦμα, ἔνευσε πρὸς τοὺς παρεστώτας νὰ ἀπομακρυνθῶσι καὶ ἐκάλεσε τὸν σύζυγόν της.

— Πατέρα τῶν τέκνων μου, τῷ λέγει διὰ φωνῆς ἐπισήμου, ἐγνώρισα θῶο πράγματα ἐν τῇ ζωῇ αὐτῇ.

— Σὺ! ἀπήντησεν ὁ σύζυγος ἐκπληκτος.

— Ναί.

— Καὶ ποῖα; ἡρώτησεν ὁ σύζυγος καταπλαγείς, δι' ἁγρίων ὀφθαλμῶν ἐξερχομένων τοῦ κοιλώματός των.

— Νὰ σιωπῶ κατὰ τὴν ζωὴν, διότι ἡμὴν μήτηρ, καὶ νὰ συγχωρῶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, διότι εἰμαι χριστιανή.

Καὶ ἡ ἁγία μάρτυς ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀνοίξῃ πλέον.

Τρίγκουλος

ΤΕΛΟΣ

## Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ὑπάρχουσι γυναικεῖαι ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας εἶναι ἀρίστη πράξις νὰ βλέπῃ τις καὶ λίαν ἐπικίνδυνος νὰ μὴ βλέπῃ αὐτάς, ἀποδείξεις δ' εἶναι αἱ ὑπὸ τῆς μητρός ἡμῶν γραφόμεναι.

— Ἀδελφέ μου! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Τὴν ἐπιστολήν, κύριε! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, κτυπῶν τὸν πόδα, ἄλλως θὰ διατάξω νὰ σὰς τὴν ἀφαιρέσωσι τέσσαρες Ἐλβετοί.

Ὁ δούξ ἐπήδησεν ἐκ τῆς κλίνης, κρατῶν συνεστραμμένην τὴν ἐπιστολήν εἰς